

σκιά μιάς μυγαλιάς, μά ποτέ δέν μπόρεσαν νά τήν τσακώσουν, γιατί ή ποιηριά της ήτανε όση κι ή άνασχυντία της.

Μιά βραδιά τέλος, ή Τζουχερά—Έτσι τη λέγανε—κατάλαβε πώς άγάπησε πραγματικά έναν άπ' τούς έφημερους φίλους της. Άπόρησε κι ή ίδια γι' αυτό, μά κατάλαβε πώς δέν μπορούσε πεινά νά ζήσει χωρίς τόν νέον εκείνον. Ήτανε κάποιος Άμπουλλάχ, φτωχός όσο κι ή ίδια άλλοτε, ένας άλήτης πού κοιμότανε τήν καλοκαίρι κάτω στη γή και τού χειμώνα μέσα στά τζαμιά. Ή Τζουχερά έφρουε μαζί του, μέ τ' άλογο.

Μέρες και μέρες ο Μαχμούτ έψαχνε άνώφελα νά βρη τά ίχνη τους, γιατί ή νέα δραπέτευσε μέ άντρικά φορέματα και ώδηγούσε τού άλογο όπως οί κυνηγοί τών λιοναριών. Όσο άπελάσιμος κι άν ήταν όμως, ο Μαχμούτ είχε άπόφαση νά τήν συχωρέση κι' ατή τη φορά, παρά νά τη χύσει. Ός αυτό τού σημείο τού έξευτελισμού μπορεί νά φέρη ο έρωτας και τόν ευγενέστερο άντρα!...

Δέν ήξερε όμως πώς τοίμελλε νά δη έκείνου πού είδε. Όταν έπιτέλους, ύστερ' από πολλά, άνακάλυψε τού καταφύγιό τους και μπήκε στό εσωμάτιο τού ξενοδοχείου πού κρυβόντουσαν, οί δύο έραστά ήσαν τόσο μεθυσμένοι ο ένας από τόν άλλο, πού ούτε τόν σκόουσαν. Ο Μαχμούτ φώναξε δυο φορές: «Τζουχερά!... Τζουχερά!...» κι' έπειτα, χωρίς νά ζήσει τί κάνει, σούβλιος μ' ένα χτύπημα τού μαχαριού τόν άντρα μαζί και τη γυναίκα, καθώς ήσαν άγκαλιασμένοι!...

Ο άντρας πέθανε στή στιγμή. Ή Τζουχερά έμπηξε μιάν αδύνατη φωνή, σάν ξερωνητό πουλιού πού τρομάζει. Άνοξε άρθάνοιχα τά μάτια της, πάνω στήν άγωνία τού θανάτου και ψιθύρισε:

«Ω, Μαχμούτ, ο Θεός σέ στέλνει!... Παρακαλούσα τού Θεού νά μου στείλι τού θάνατο μέσα στήν εύτυχία μου. Αύτός ώπλισέ με τού χέρι σου... Ω, Θεέ μου! Τι ώμορφη νύχτα!... Έσύ Μαχμούτ, θα πεθάνης μέσα στά βάσσα, σάν γαργαλιά και στήν άρρώστια... Καί γώ φεύγω στήν εύτυχέστερη στιγμή της ζωής μου... Νάσαι εύλογημένος, Μαχμούτ! Νάσαι εύλογημένος... εύλογημένος!...»

Τά λόγια αούτά τά ξανάπε πολλές φορές, ώς στή στερνή πνοή της:

—Νάσαι εύλογημένος, Μαχμούτ!... Νάσαι εύλογημένος...

Όταν τελείωσε τη διήγησή του ο Έλ Χατζ Όμαρ, ξανάθυαλε τού πελώριου μαχαριού, και καθώς τού κούτασε πάλλ, μού φάνηκε πώς είδα κόκκινες άναλαμπές πάνω στή γαλαζόμαση λεπτεία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΝΗΣΤΡΕΥΤΑΙ

Ο Σεβερίνος Γκουμπάρ, Ιεροκήρυκας έκ Γενεύης, έδημοσίευσε στό 1886 μιά μελέτη περί ιστορίας, στήν όποία διηγείται, ότι ο Όλλανδός Έρρίκος φόν Χάσελτ έμεινε ηηστικός και διψασμένος επί 40 μέρες συνεχώς κατά τού 1577.

Ο Χάσελτ αύτός άποφάσισε νά ύποβληθί στο έπικίνδυνο πειραμά του, γιά νά διαψεύση κάποιον παπά, ο οποίος λοχυρίζεταν, πώς ο άνθρωπος δέν μπορεί νά μείνη περισσότερο από 7 μέρες ηηστικός και διψασμένος. Ο Χάσελτ λοιπόν, αφού έπι τρείς μέρες έτρωγε μόνο ψωμί και έπινε μόνο μύζας, έπαψε όλωσοδίλου νά τρώη και νά πίνη επί 40 ολόκληρες ήμέρες! Κατόπιν άρχισε νά πίνη μονάχα γάλα, ώσπου άνέλαθε τίς δυνάμεις του. Μόλις τού έμαθε αύτό ο Τοπάρχης τών Βρυξελλών, τού φάνηκε έντελώς άπίστευτο. Προσκάλεσε λοιπόν τόν Χάσελτ και τόν διάταξε νά επαναλάβη τού πειραμά του. Έκείνος τού επανάλαβε πράγματι μέ περισσότερη καρτερικότητα κι' ο λαός άρχισε νά τόν θεωρη ώς άγιο! Μα τότε τά χρειάστηκε ή καθολική έκκλησία και διάταξε νά συλληφθή άμέσως ο Χάσελτ και νά καθ' ζωντανός δημώσιος! Έτσι δέ κ' έγινε. Ο Έρρίκος φόν Χάσελτ κάηκε ζωντανός στήν άγρρά τών Βρυξελλών, χωρίς νά άφήση ούτε μία κραυγή πόνου, χωρίς νά κάνει τόν παραμικρό μορφαμό!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ευδαιμονία δέν θα πη, ν' άποκτάς και ν' άπολαύης, αλλά νά μην έπιθυμής.

Έπίκτητος

Εύτυχία, εινε ή άπουσία τών θλίψεων, δ-πως ύγιασε εινε ή άπουσία τών άσθενειών. Μπορεί λοιπόν νά εινε ο άνθρωπος εύτυχής ποτέ :

Α Ε Θ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο περιβόητος σουλτάνος της Τουρκίας Άδούλ Χαμίτ, είχε άπατήσει άπ' τά Πατριαρχεία νά μνημονεύεται πάντα στους διαφόρους λόγους, τούς όποιους εκφωνούσαν οι κληρικοί και λαϊκοί αξιωματούχοι στις έπίσημες ημέρες. Είχε στείλει μαλλιατά και τού έξις στερεώτυπο σχέδιο, μέ τού όποιο θά τελειώναν αύτοί οι λόγοι :

«...τόν δέ φιλόσοφον ήμών άσκατα, τόν Μεγαλειώτατον Σουλτάν Χαμίτ Κάν έρεσην ήσαν, ο Ύψιστος νά σκεψή και νά διατηρη είς μακροβιότητα ήμεράν, και νά επισφραγίση είς Αύτόν πασαν υδραν και ύσυχίαν άμεταπταστον !»

Η πόλις Έδεσσα ίσπήξε στήν αρχαιότητα πρωτεύουσα της Μακεδονίας επί πολλά χρόνια. Ήταν ή έδρα τών βασιλείων τού γένους τών Τιμεινιδών, οί όποιοι σιγά-σιγά υπέταξαν νι' ολόκληρη τη λοιπή Μακεδονία.

Στήν Άσία, στό περίχωρο της πόλεως Χαρκί της Βουχαράς — και κοντά στή δ-ξιά όχθη τού ποταμού Άσιού-Δαρά—υπάρχει μία άρχοντάτη πόλις, πρωτοφανής. Εινε ολόκληρη σκαλισμένη μέσα σέ βράχους. Τά σηλασώδη αύτά σπιτια της εινε ισόγερα, μά και πολλά έπίσης διασφρα και τρωσφρα ! Η πόλις είχε, όπως άπεδειχθή άπό τίς άνασκαφές, και ώραιους δρόμους και πλατείες. Ύπολογίζουν ότι έρημώθηκε όριστικά κατά τού 1200 πρό Χριστού.

Η πρώτη ήμνησία και τελεία έρημησις στήν Έλλάδα έξεβόθη τόν Οκτώβριο τού 1873. Πήρε τόν τίτλο «Ερημησις», είχε διεκωνητή τόν Δημήτριο Κορομηλά, άρχισυντάκτη τών Ίωάννη Κριμφορογλου, και μόνη αύτή πήρε γιά πρώτη φορά ταχτικό προσωπικό, από διαχειριστή, συντάκτης και γεωγράφου.

Τού Σκάγο, όπως ξέρουμε, εινε τού μεγάλο σφαγείο τών Ήνωμένων Πολιτειών και τού μεγαλειότερο κέντρο έξαγωγής συντηρημένων κρέατων. Γιά νά λάβετε μά μικρή ιδέα, τού τι αξία χύνεται σ' αύτή την πόλι και πόσα κρέατα έξάγει, λέμε τού έξις : «Οι, στό 1919 σφάχτηκαν τέσα εκατομμύρια βόδια, δεκατέσσε εκατομμύρια χοίροι, όχτώ εκατομμύρια πρόβατα και διακόσιες χιλιάδες άλογα !. Δηλαδή άκείνοι από αξία και βουνά από κρέατα...»

Κατά τού 1703 κ' επί βασιλείσσης Άννας, ή κληροκρατία στήν Άγγλία είχε φτάσει στό μεγαλειότερο σημείο της : Ύπαρχαν έξη χιλιάδες ένοχός σ' ολόκληρη την περιοχή τότε χώρα.

Τόση έχθρα είχε έπακολούθησε τούς μακρούς πολέμους μεταξύ Γαλλίας και Άγγλίας — επί Λουδοβίκου ΙΑ' και Άννας Στουάρτ, ώστε συνέθη τού έξις περίεγο : Γιά νά ξεχθούν οί Άγγλοι στή χώρα τους τίς κοιλίες της Γαλλικής βιομηχανίας, ή όποιες είχαν μέγεθος άνθρώπου, έπεραε νά τίς συνωδέσουν και...ιδιαιτέρω διαβατήρια γιά την καθεμιά !...

Σάν νά ήσαν δηλαδή ζωντανές υπάδες!...

Οι Όστάκια, ηυλή της Ρωσίας, όταν τού θεριμώτερο στή χώρα τους κατεβαίνει 50 βαθμούς υπό τού μηδέν τού χειμώνα, κυκλοφορούν στους δρόμους ντυμένοι ώς έξις : Φορούν τρείς ένδυμασιες — τη μά έπάνω στήν άλλη — κωμωμένες από παχιμάλα δέρματα προβάτων. Χώνουν τά χέρια τους μέσα σέ πελώρια γάντια και βυθίζουν τού κεφάλι τους μέσα σ' έναν σκούφο δερμάτινον και τριαντινον.

Έτσι, μόλις και μέ δυσκολία κατορθώνουν νά βερίσουν, και μονάζουν μέ όργανώστατα βαρέλια, τά όποια άρραγαυών στους χιονισμένους δρόμους !...

Ο άρχοντικός όβιος τών Καρτασιό της Ίταλίας, συχνά ύπερηφανεύεται και γιά την έλληνική καταγωγή του : Κατά τού 1467 και μέ τη μεσολάβηση τού Πάπα Παύλου Β' και τού καρδινάλιου Βερσαριώου, ένας πρόγονός τους Καρτασιόλο παντρεύτηκε την πριγκίπισσα Ζοη Παυλοπόλου, αδελφή τών πριγκίπων Άνδρέα και Μανουήλ. Τού γεγονός τού άνατρείει και ο χρονογράφος Φοαντζής, μιλώντας όμως αύτός μόνον γιά τούς άραβόβανας κ' όχι γιά τούς γάμους τών...»

Μά άπ' τίς πόλεις, ή όποιες είδαν τόν ληθησμό τους ν' αύξάνη ταχύτητα μέσα σέ λίγα χρόνια, ήταν κ' ή πρωτολεική Πετρούπολις. Στά 1750 είχε μόλις όγδόντα χιλιάδες κατοίκων. Στά 1790 είχε τριακόσιες χιλιάδες. Στά 1825 τετρακόσιες χιλιάδες και στό 1890 έφτανε τού εκατομμύριο !

Άπ' όλους τούς στρατιωτικούς της Γαλλίας, τού εκσέο της μεγαλειέτας μεσδοσίας τού είχε ο στρατηγός Σωσιέ, κατά τού 1890. Έλασνε δηλαδή :

Ός στρατηγός	20.000	φράγκα
Ός φρούαρχος Παρισίων	25.500	»
Κι' ως μεγαλόταυρος της Λεγεώ- νος της Τιμής	3.000	»

Δηλαδή, κάθε χρόνο 48.500 φράγκα πρωτολειμικά χροσά !...